

„Viem, že je to môj posledný nádych. Je pre ňu.“

NA
PÁR
KROKOV

YOLI

Rachael Lippincottová
Mikki Daughtryová a Tobias Iaconis

Rachael Lippincottová
Mikki Daughtryová a Tobias Iaconis

NA PÁR KROKOV

Preložila Martina Šturcelová

Rachael Lippincott with Mikki Daughtry and Tobias Iaconis
FIVE FEET APART

Copyright © 2018 by CBS Films, Inc.
Published by arrangement with Simon & Schuster Books
For Young Readers, an Imprint
of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať na nosiče ani prenášať akýmkoľvek spôsobom, elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, zaznamenávaním či inak, bez predchádzajúceho súhlasu majiteľa autorských práv.

Translation © 2019 by Martina Šturcelová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6679-7

Alyson

R. L.

*Túto knihu aj film venujeme všetkým pacientom,
rodinám, zdravotníckemu personálu a blízkym,
ktorí každý deň statočne bojujú s cystickou fibrózou.*

*Dúfame, že Stellin a Willov príbeh zlepší
povedomie o tejto chorobe, čo jedného dňa
dopomôže k vynájdeniu účinného lieku.*

M. D. a T. I.

(1)

STELLA

Hľadím na sestrin obrázok. Nakreslila plúca ako záplavu kvetov. Z elipsovitéch útvarov trčia lupene všakovakých farieb, svetloružové, biele, žiarivo modré. Každý je jedinečný, plný života, akoby mal kvitnúť navždy. Niektoré ešte nie sú rozvité, no pri pohľade na púčiky cítim pod prstami prísľub nového života. Tie mám najradšej.

Často uvažujem, aké by to asi bolo mať zdravé plúca. Také živé. Zhlboka sa nadýchnem a pozorujem, ako si vzduch s námahou razí cestu von z tela a znovu naspäť.

Presuniem sa prstami od kvietkov k oblohe na pozadí a potom ku každej hviezde, čo vyzerá ako špendlíková hlavička. Abby sa veľmi snažila, aby zachytila nekonečnosť. Odkášlem si a vezmem našu spoločnú fotku. Spod hrubých vlnených šálov nám vykúkajú rovnaké úsmevy a sviatočná výzdoba v parku svieti ako hviezdy na kresbe.

Hotová rozprávka. Jemná žiara pouličných lúč, konáre zababušené do snehovej prikrývky, všade ticho,

pokoj. Minulý rok sme pri fotografovaní takmer zamrzli, no šlo o tradíciu. Chodievali sme sa pozerat na výzdobu a čelili spoločne mrazivému chladu.

Táto fotka mi pripomína naše zážitky. Iba my dve v širokom svete, ktorý sa pred nami otvára ako kniha.

Pripnem fotku vedľa kresby, sadnem si na posteľ a z nočného stolíka vytiahnem notes s ceruzkou. Očami preletím zoznam plánov, ktorý som si spísala dnes ráno. Prvý bod – spísať zoznam plánov. V podstate som ho už splnila. Spokojne ho odškrtnem a prejdem cez ďalšie body až k poslednému, číslu dvadsaťdva – zamyslieť sa nad posmrtným životom.

Na piatkové popoludnie je to asi odvážny plán, no aspoň už môžem vyškrtnúť číslo sedem – vyzdobenie izby. Poobzerám sa po miestnosti, kedysi pustej. Ráno som ju pretvárala na galériu obrázkov, čo mi Abby nakreslila za celé roky, každý pri inej návšteve nemocnice. Zo sterilne bielych stien teraz sálajú farby a život.

Ja s infúziou v ruke a vrečko s roztokom vyzdobené motýlikmi rôznych tvarov, farieb, veľkostí. Ja s kanylou v nose a hadička stočená do tvaru nekonečna. Ja s rozprašovačom a parou nad hlavou ako so svätožiarou. Najviac však milujem ten s vyblednutým tornádom z hviezd. Nakreslila ho, keď som tu bola prvý raz.

Nie je taký vycibrený ako jej ďalšie diela, no mám ho o to radšej.

Pod všetkou tou energiou sú lekárske prístroje a ohyzdné zelené kreslo z umelej kože, ktoré majú tu v Nemocnici Saint Grace v každej izbe. Pohľadom skontrolujem stojan s infúziou. Prvé kolo antibiotík v tomto

mesiaci ma čaká presne o hodinu a deväť minút. Koľké šťastie!

„Tu je to!“ ozve sa hlas na chodbe. Dvere sa so škripotom pomaly otvoria a v škáre sa zjavia dve známe tváre. Camila a Mya ma za posledné desaťročie navštívili aspoň miliónkrát, no stále sa musia pýtať na cestu.

„Nesprávna izba,“ uškrniem sa. Dievčatá si vydýchnu.

Mya so smiechom rozrazí dvere. „Nedivila by som sa. Je to tu ako v labyrinte.“

„Tešíte sa?“ Posadím sa, aby som ich objala.

Camila zvesí kútiky, takže jej pery pôsobia ako rovnobežky pri jej tmavohnedých rovných vlasoch. „Toto bude už druhý výlet bez teba.“

Presne tak. Nie je to prvý raz, čo ma cystická fibróza odstavila od školského výletu či slnečnej dovolenky. Môj život funguje asi na sedemdesiat percent. Chodím do školy, chodievam von s Camilou a Myou, vytváram vlastnú mobilnú aplikáciu. Zvyšných tridsať percent drží v rukách moja diagnóza. V praxi to znamená, že pre takzvané pravidelné *údržby* v nemocnici sem-tam niečo zmeškám. Napríklad školský výlet do múzeaýtvarného umenia alebo do mexického Caba.

Tentoraz znamená *údržba* haldy antibiotík, ktoré ma majú zbaviť bolesti hrdla a horúčky. Ak sa to vôbec dá.

Okrem toho mi pľúca fungujú v podstate naprd.

Mya sa zvalí ku mne na posteľ a dramaticky si vzdychne. „Sú to iba dva týždne. Naozaj nemôžeš ísť? Je to výnimočná udalosť, Stella!“

„Naozaj nemôžem,“ odvetím neoblomne a dievčatá pochopia, že to myslím vážne. Kamarátíme sa od prvého stupňa. Medzitým sa naučili, že konečné slovo má vždy môj zdravotný stav.

Niežeby som nechcela ísť, ale je to doslova otázka života a smrti. Nemôžem sa vybrať do Caba alebo niekam inam a riskovať, že sa už nevrátim. Nemohla by som to spraviť rodičom. Nie teraz.

„Veď si bola celý rok na čele organizačnej komisie! Nedajú sa tie vyšetrenia posunúť? Nechceme, aby si tu skysla,“ pridá sa Camila a rozhadzuje pritom rukami v nemocničnej izbe, ktorú som si tak starostlivo vyzdobila.

Pokrútim hlavou. „Máme pred sebou ešte jarné prázdniny. Víkend s najlepšimi kamoškami som nezmeškala od ôsmej triedy, keď som prechladla,“ pripomeniem im s nadšeným úsmevom. Ani jedna mi však úsmev neopätuje a obe sa naďalej tvária, akoby som im zjedla večeru.

Priniesli si tašky s plavkami, ako som im nakázala. V zúfalej snahe zmeniť tému teda zdrapím Camiline veci. „Jéj, plavky! Musíme vybrať tie najlepšie!“ Sama si síce slnečné lúče neužijem, ale aspoň sa pokochám cudzím oblečením.

Obe ožijú. Dychtivo vysypeme tašky na posteľ a s nadšením sa zahľadíme na kopu kvietkov, bodiek a žiarivých vzorov.

Pohľadom preletím Camiline kúsky a vytiahnem červené plavky, viac šnúrkové ako bikiny. Hneď mi je jasné, že ich zdedila po staršej sestre Megan.

Hodím jej ich. „Tieto. Sadnú ti perfektne.“

Camile sa rozšíria oči, priloží si plavky k pásu a prekvapene vypleští oči. „Aspoň nebudem mať veľa prúžkov po opálení...”

„Camila,“ zasmejem sa a schmatnem plavky s bielo-modrými pásikmi, ktoré jej zaručene sadnú ako uliate. „Žartujem. Tieto si vezmi.“

Hlasno si vydýchne a vezme mi plavky z ruky. Otočím sa k Myinej kôpke, no tá je zaneprázdnená esemeskovaním. Rozvaľuje sa vycerená od ucha k uchu v zelenom kresle.

S úškrnom vytiahnem jednodielne plavky, ktoré mala naposledy v šiestom ročníku na plaveckom výcviku. „Čo povieš na tieto, Mya?”

„Výborne! Sú perfektné!“ zareaguje a ďalej ťuká do mobilu.

Camila zafuní, vloží si plavky naspäť do tašky a potmeľúdsy sa usmeje. „Mason a Brooke sa rozišli,“ oznámi.

„Panebože! Neverím!“ To sú mi novinky! Ohromné novinky.

Nie pre Brooke, samozrejme, no Mya je buchnutá do Masona od druhého ročníka, keď sme mali angličtinu s pani Wilsonovou. Na tomto výlete by ho mohla konečne zbaliť.

Odrazu mi dôjde, že nebudem s nimi, aby som jej pomohla pri vychutnávaní mexickej romantiky s Masonom.

Mya odloží telefón a nenútene pokrčí plecami. Tvári sa, že si obzerá stenu. „O nič nejde. Zajtra ráno sa s ním a Taylorom stretneme na letisku.“

Zamračím sa a Mya sa zaškľabí. „No dobre. Je to super!“

Všetky tri natešene zapištíme a vzápätí vytiahnem bodkované plavky klasického strihu a presne podľa jej vkusu. Prikývne, vezme si ich a priloží k telu. „Dúfala som, že vyberieš tieto.“

Camila celý čas nervózne kontroluje hodinky. Ne-
prekvapuje ma to. Je majsterkou v odsúvaní povinností
a na výlet do Caba zrejme ešte nemá nič zbalené.

Okrem plaviek, samozrejme.

Zbadá, že som si ju všimla, a rozpačito sa zazubí.
„Ešte si musím kúpiť osušku.“

Typická Camila.

Postavím sa. Pri predstave, že zajtra odídu, mi zvia-
rdce, no nechcem ich zdržiavať. „Mali by ste ísť. Od-
lietate skoro ráno.“

Mya sa smutne poobzerá po izbe, Camila sklúčene
zvia ra tašku s plavkami. Ani jedna mi to neuľahčuje.
Prehltnem vinu aj zlosť, ktoré sa vo mne hromadia.
Ony na rozdiel odo mňa na výlet do Caba idú. A aspoň
budú spolu.

Usmejem sa na kamarátky a v podstate ich vypo-
klonkujem k dverám. Do líc takmer dostanem kľč od
predstieraného nadšenia, no nechcem im to skaziť.

„Zasypeme ťa fotkami!“ vyhlási Camila a objíme ma.

„To dúfam! Spravte koláž a vložte ma do niektorých
záberov,“ otočím sa k Myi. S photoshopom vie zázra-
ky. „Ani si nevšimnete, že tam nie som.“

Rozpačito ostanú stáť vo dverách, tak prevrátim oči
a vystrčím ich. „Choďte už. A užite si to.“

„Máme ťa radi, Stella!“ zavolajú za mnou. Sledujem, ako odchádzajú po chodbe, a mávam im, až kým sa mi Myine kučery nestratia z dohľadu. Odrazu mám neuveriteľné nutkanie rozbehnúť sa za nimi a zbalit sa tiež.

Úsmev mi zvädne, len čo za sebou zavriem a zbadám starú fotku našej rodiny prilepenú na dverách.

Je z grilovačky zo štvrtého júla pred niekoľkými rokmi. S mamou, otcom a Abby sa strelene škeríme na našej verande. Natisli sme sa k sebe a pod nohami nám škripalo drevo. Chýba mi domov. Chýba mi ten pocit. Všetci spolu, šťastní, zdraví. Teda aspoň väčšina.

Veľmi si nepomáham. S povzdychom sa otočím a hodím pohľad na nemocničný vozík. V podstate to tu mám rada. Je to môj druhý domov od šiestich rokov, takže som si už zvykla. Dostanem procedúry, lieky, hektolitre mliečnych koktailov, stretnem sa s Barb, Julie a vrátim sa, keď sa mi znovu zhorší stav. Jednoduché. Ibaže tentoraz som nervóznejšia. Dokonca nepokojná. Už nejde iba o to, že chcem byť zdravá. Ja potrebujem byť zdravá. Kvôli mame a otcovi.

Rozvodom totiž všetko pokazili. Prišli jeden o druhého a nezvládli by, keby stratili aj mňa. Viem to.

Keby sa mi zlepšil stav, možno...

Pekne po poriadku. Dvakrát skontrolujem, či je prietokomer kyslíka dobre nastavený. Započúvam sa do syčania, nasadím si trubičku za uši a strčím hroty kanyly do nosa.

Potom sa zvalím na dobre známy, nepohodlný matrac a zhlboka sa nadýchnem.

Aby som sa zamestnala, prečítam si v zápisníku ďalší bod zo zoznamu. Číslo osemnásť – nahrať video.

Zamyslene sa zahryznem do pera a dookola prechádzam očami po slovách, ktoré som si zapísala. Rozjímanie nad posmrtným životom mi teraz napodiv pripadá jednoduchšie.

Zoznam je však zoznam, tak vytiahnem z nočného stolíka laptop a usadím sa do tureckého sedu na novej kvietkovanej deke, ktorú som si včera vybrala v obchodnom dome. Camila s Myou tam zháňali plavky do Caba. V podstate som nepotrebovala novú deku, no obe sa tešili, že mi kúpia niečo nové do nemocnice. Nechcela som im kaziť radosť. Aspoň sa hodí k tým farebným a žiarivým stenám.

Kým sa počítač preberá k životu, s prstami na klávesnici nervózne žmúrim na vlastný odraz na obrazovke. Zamračím sa na neposlušné dlhé vlasy. Prejdem si po nich prstami a aspoň trochu ich uhladím. Nervózne si stiahnem gumku zo zápästia a zopnem ich na hlave do drdola, aby som na videu vyzerala aspoň trochu k svetu. Potom si počítač položím na príručku *Programovanie android aplikácií v jave*, aby som nemala na zábere dvojtitú bradu a nepôsobila až tak čudne.

Prihlásim sa do účtu na kanáli YouTube Live a nastavím si kameru, aby bolo vidieť Abbinu kresbu pľúc za mojím chrbtom.

Dokonalé pozadie.

Privriem oči, nadýchnem sa a započúvam do zvuku vlastných pľúc, ktoré sa zúfalo usilujú pretlačiť vzduch cez more hlienu.

Pomaly vydýchnem, nacapím si na tvár ukážkový úsmev, otvorím oči a spustím prenos.

„Čaute! Užívate si čierny piatok? Čakala som na sneženie, no dáko neprišlo.“

Vrhnem letmý pohľad do rohu obrazovky a otočím kameru k oknu s výhľadom na sivú oblohu a holé stromy za lúkou. S úsmevom sledujem, ako počet divákov môjho živého vysielania prekračuje tisícku. Je to iba zlomok z dvadsaťtisíc deväťstoštyridsať odberateľov, ktorí pravidelne sledujú môj boj s cystickou fibrózou.

„Teraz by som sa mala baliť na školský výlet do Ca-ba, no namiesto toho strávim prázdniny vo svojom druhom domove. Vďaka zapálenému hrdlu.“

A ešte zúriacej horúčke. Spomeniem si na ranné meranie teploty. Tesne pod tridsaťdeväť. Vo videu to radšej nespomeniem, pretože ho určite sledujú aj moji rodičia.

Myslia si, že mám iba nádchu.

„Kto by túžil po dvoch týždňoch pod modrou oblohou na slnkom zaliatej pláži, ak si môže vychutnať mesačný luxus v starom známom prostredí?“

Vzápätí odrátam na prstoch všetky vymoženosti. „Veď uznajte sami. Mám tu asistentské služby dvadsaťštyri hodín denne, neobmedzený prídel čokoládového pudingu a perú mi aj bielizeň. Och, a aby som nezaбудla – Barb prehovorila doktorku Hamidovú, aby mi nechala všetky lieky a prístroje v izbe. Aha!“

Nasmerujem kameru na lekársky vozík so zariadením a s tabletkami, ktoré som stihla zoradiť podľa abecedy a dávkovania. Nahodila som ich aj do svojej mobilnej aplikácie. Čochvíľa ju otestujem!

Bolo to číslo štrnásť na zozname. Som celkom hrdá na to, ako to nakoniec dopadlo.

V počítači zazvonia komentáre. V jednom niekto pridal k Barbinmu menu srdiečka. Všetci ju zbožňujú, podobne ako ja. Je mojou respiračnou terapeutkou od prvého pobytu v nemocnici pred desiatimi rokmi a pašuje mi cukríky tak ako ostatným pacientom s cystickou fibrózou. Napríklad môjmu kamošovi Poovi. Drží nás za ruku, aj keď jej ju takmer drvíme od bolesti, a tvári sa akoby nič.

Veším videá na YouTube už zo päť rokov, aby som zvýšila povedomie ľudí o svojej chorobe. Nikdy by som nepovedala, že sa budú až toľkí zaujímať o moje operácie, liečbu, návštevy v Nemocnici Saint Grace, a ostanú mi verní počas všetkých nepríjemných fáz s hadičkami a pípajúcimi prístrojmi.

„Pľúca mi fungujú na tridsaťpäť percent,“ oznámim do kamery. „Doktorka Hamidová tvrdí, že sa pomaly šplhám na prvé miesto zoznamu čakateľov na transplantáciu. Ostávam tu teda na mesiac, budem sa pchať antibiotikami, dodržiavať prísny režim...“ Pohľad mi zabľúdi na obrázok nad hlavou. Zdravé pľúca. Nedosiiahnuteľné.

Potrasiem hlavou, usmejem sa a vezmem do ruky fľašku z vozíka. „To znamená prijímanie liekov podľa rozpisu, nosenie Afflo vesty, aby som sa zbavila hlienov, a...“ podržím fľašu pred kamerou, „aby som nezabudla na túto tekutú mňamku. Dostávam ju každý večer cez sondu PEG. Ak niektoré dámy snívajú o tom, že budú konzumovať päťtisíc kalórií denne a pritom

si udržia vyrysované telo do plaviek, rada sa s nimi vymením.“

Počítač cinká v jednom kuse, prichádzajú haldy správ. Zopár si prečítam a ich pozitívna energia celkom prebije moje negatívne pocity z úvodu.

Drž sa, Stella! Zbožňujeme ťa.

Vydaj sa za mňa!

„Nové pľúca by mohli doraziť hocikedy, takže musím byť pripravená!“ vyslovím, akoby som tomu naozaj verila. Po všetkých tých rokoch som sa však naučila nerobiť si priveľké nádeje.

CINK! Ďalšia reakcia.

Tiež mám céefku. Motivuješ ma, aby som sa nevzdávala. **CMUK.**

Zahreje ma pri srdci. Posledný raz sa usmejem na obrazovku aj osobu, ktorá zvädza rovnaký boj ako ja. Tentoraz je to úprimný úsmev. „Dobre, vážení. Vďaka, že ma sledujete. Musím si skontrolovať popoludňajšie a večerné dávky liekov. Veď viete, aká som neoblomná. Želám vám všetkým pekný týždeň. Ahojte!“

Vypnem prenos, pomaly vydýchnem a zavriem prehliadač. Na displeji ostanú iba usmiate tváre vyfintené na školský ples. S Camilou a Myou sa držíme pod pazuchami a na perách máme rovnaký tmavočervený rúž, ktorý sme si spoločne kúpili. Camila chcela pôvodne svetloružový, no Mya nás presvedčila, že bez červenej ani na krok. Stále si nie som istá, či má pravdu.

Opiem sa dozadu a objímam ošúchanú pandu, čo leží vedľa mňa na vankúši. Abby ju nazvala Záplata,

čo sa k nej dokonalo hodí. Roky návštev v nemocnici na nej zanechali svoju daň. Po celom tele má farebné záplaty; na miestach, kde sa roztrhla a vysypala sa z nej náplň. Väčšinou sa to prihodilo, keď som ju priveľmi stískala pri bolestivých vyšetreniach.

Ozve sa klopanie. O sekundu nato sa rozletia dvere a do izby sa dovalí Barb s náručím plným plastových pohárikov s liekmi. „Zase ja! Donáška!“

Barb sa za posledných šesť mesiacov vôbec nezmenila. Vlastne ani za celých desať rokov. Stále je to to najlepšie, čo ma tu čaká. Rovnaké krátke kučeravé vlasy, rovnaká farebná rovnošata. A nemenný úsmev, ktorým zakaždým rozžiari celú miestnosť.

Za päťami má slušne tehotnú Julie s infúziou.

Tá sa zase za šesť mesiacov zmenila. A poriadne.

Nedám najavo prekvapenie, len sa na Barb zaškerím. Sledujem, ako mi ukladá poháriky na okraj postele, aby som si ich naukladala do vozíka. Potom prejdem zoznam, či mám všetko potrebné.

„Čo by som bez vás robila?“ vzdychnem si.

„Umrkla by si,“ žmurkne.

Julie mi zavesí na stojan vrečko s antibiotikami a bruchom sa mi obtrie o ruku. Prečo mi nepovedala, že je tehotná? Pri pohľade na jej rozmery sa vlačne usmejem a nepatrne sa odsuniem. „Za šesť mesiacov sa toho veľa zmenilo.“

Rozžiarené si pošúcha brucho a usmeje sa na mňa. „Chceš skúsiť, ako kope?“

„Nie,“ odvetím. Či skôr vyhrknem. Julie moja úprimnosť očividne prekvapila, pretože jej blondavé obočie

vystrelí dohora. Mrzí ma to, no nechcem na to dokonalé a zdravé bábätko preniesť zlú energiu.

Julie sa, našťastie, zahľadí na nástenku za mojím chrbtom. „To sú fotky z plesu? Videla som kopu na Instagrame!“ oznámi rozjarene. „Ako to dopadlo?“

„Skvele sme sa zabavili!“ rozžiarim sa, vďačná za zmenu témy. Otvorím súbor s fotkami, ktorý mám na ploche. „Na parkete sme to rozbalili až na tri pesničky, viezli sme sa v limuzíne, aj občerstvenie celkom ušlo. Vydržala som do pol jedenástej. Oveľa dlhšie, než som čakala. Načo sú rodičia, keď si telo určuje večierku samo.“

Ukážem Julie a Barb zopár záberov, ktoré sme si spravili u Mye. Julie ma zatiaľ napojí na infúziu, odmeria mi tlak aj hodnoty kyslíka. Pamätám si, aký som mala kedysi strach z ihl. Po všetkých tých odberoch krvi a infúziách je dávno fuč. Niet po ňom ani stopy. Po každom vpichu sa cítim silnejšia. Akoby som bola schopná zvládnuť čokoľvek.

„Fajn,“ skonštatuje Barb, keď mi skontrolujú všetky životné funkcie a dovzdychajú nad mojimi striebornými plesovými šatami a kytičkami bielych ruží. S Camilou a Myou sme sa dohodli, že si kvety vymeníme navzájom, keďže ideme bez partnerov. Nemala som chuť na rande. Teda aspoň nie s chalanmi, ktorí ma pozvali. Nebola som si istá, či by som to na poslednú chvíľu nemusela zrušiť alebo odísť uprostred tanečnej zábavy. Nepripadalo mi to férové. Dievčatá nechceli, aby som sa cítila neprijemne, tak sa rozhodli, že pôjdeme všetky tri spolu. Ak však vezmeme do úvahy to s Masonom, asi to nebolo šťastné riešenie.

Barb kývne hlavou na vozík plný liekov a oprie si ruku v bok. „Budem ťa monitorovať, ale všetko máš nachystané.“ Vezme do ruky fľaštičku s tabletkami. „Nezabudni, že tieto sa berú spolu s jedlom,“ pripomenie mi. Vráti ju na miesto a vytiahne inú. „Tieto nesmieš...“

„Viem, Barb,“ preruším ju. Vyhráva v nej materinský pud, nemôže si pomôcť. Zdvihne ruky na znak kapitulácie. Dobré vie, že to zvládnem.

Zamávam im oboj na rozlúčku a pomocou diaľkového ovládača sa nadvihnem na posteli.

„Ozaj.“ Barb zastane na prahu, len čo Julie vycúva von. Prižmúri oči a pozrie sa na mňa varovne, hoci kamarátsky. „Dokonči najprv tú infúziu... no na izbu trisťdesať práve dorazil Poe.“

„Čože? Fakt?“ Zreničky sa mi rozšíria a zvesím nohy z postele. Musím ísť okamžite za ním. Neuveriteľné, že mi nič nepovedal!

Barb sa ku mne vráti a nežne ma pritísne naspäť na posteľ. Ani sa nestihnem postaviť. „Ktorému slovu z vety *dokonči najprv tú infúziu* si nerozumela?“

Rozpačito sa na ňu usmejem. Nemôže mi to vyčítať. Poe bol prvý, s kým som sa v nemocnici skamarátila. On jediný všetkému rozumie. Bojujeme spolu s cystickou fibrózou debilných desať rokov. Teda v bezpečnej vzdialenosti.

Nesmieme sa k sebe približovať. Pre pacientov s cystickou fibrózou znamená nákaza niektorými bakteriálnymi kmeňmi v nemocnici priveľké riziko. Jediný dotyk by ich mohol doslova zabiť.

Barbin zamračený výraz znežnie. „Ostaň sedieť. Uvoľni sa. Daj si tabletku na dobrú náladu.“ Posmešne zazrie na vozík s liekmi. „Nie doslova.“

Prikývnem a od srdca sa zasmejem. Je fajn, že je tu aj Poe.

„Zastavím sa za tebou neskôr a pomôžem ti s Afflo vestou,“ dodá Barb ponad plece a vykročí von. Schmatnem telefón a namiesto šialeného vpádu do izby číslo tridesať radšej napíšem esemesku.

Si tu? Aj ja. Údržba.

Neprejde ani sekunda a na displeji sa rozžiarí odpoveď: Zápal priedušiek. Ani neviem ako. Prežijem to. Príd' mi potom zamávať. Trochu si pospím.

Opriem sa o chrbát a sústredím na dlhé, pomalé výdychy.

Pravda je, že som z tohto pobytu v nemocnici nervózna.

Funkčnosť pľúc mi rýchlo klesla na tridsaťpäť percent. Viac ako horúčka či zapálené hrdlo ma však trápi predstava, že skysnem na mesiac v nemocnici zaplavená procedúrami, kým si moje kamošky užívajú pri mori. Dost' ma to štve. Tridsaťpäť percent je nízke číslo. Mama preň v noci nespí. Nehovorí o tom, no jej počítač áno. Donekonečna hľadá informácie o transplantácii, percentách fungovania pľúc, nových možnostiach. Zadáva do vyhľadávačov všakovaké výrazy, no stále je to o tom istom. Chce mi získať viac času. A ja som z toho vystrašená viac ako kedysi. Ibaže nie kvôli sebe. Človek s cystickou fibrózou sa proste zmieri s predstavou, že umrie mladý. Bojím sa skôr o ro-

dičov. Čo sa s nimi stane, keby došlo k najhoršiemu? Už nemajú jeden druhého.

Našťastie je tu Poe a ten mi rozumie. S ním to zvládnem. Len čo mi dovoľia vidieť ho.

Zvyšok popoludnia sa vlečie. Robím na svojej apke a pátram po programovacej chybe, ktorá stále vyskakovala, keď som ju testovala na telefóne. Podráždenú pokožku okolo vývodu PEG si natriem Fucidinom, aby som zjemnila krikľavočervenú na príjemnejšiu ružovú. Dvakrát skontrolujem hrbu liekov a fľaštičiek, ktoré mám brať pred spaním. Odpoviem rodičom na správy, ktoré dostávam každú hodinu. Zízam z okna na popoludňajšie stmievanie a zbadám párik mladých ľudí v mojom veku, ako sa smejú, bozkávajú a vchádzajú spolu do budovy. Nie je bežné vidieť usmievavých ľudí v nemocnici. Držia sa za ruky, túžobne na seba hľadia. Ktovie, či sa aj na mňa bude niekedy niekto tak pozeráť. Ľudí zvyčajne zaujmú moje kanyly, jazvy, hadičky. Nie ja.

Chalani v škole nestoja v rade pri mojej skrinke.

V prvom ročníku na gymnáziu som chodila s Tylerom Paulom, no netrvalo to dlhšie ako mesiac. Dostala som infekciu a na niekoľko týždňov ma hospitalizovali. Každým dňom mi písal menej a menej, tak som sa s ním radšej rozišla. Koniec koncov neboli sme viac ako bežný párik zo školy. Keď sme sa držali za ruky, potili sa mu dlane a tak silno voňal po spreji Axe, že som sa pri každom objatí rozkašľala.

Tieto myšlienkové pochody mi nepomáhajú. Radšej dám teda šancu bodu dvadsaťdva na zozname – uva-